

clesiastici in vim Constitutionis fel. rec. Gre-
gor. XV. Prædecessoris nostri, incipientis;
Inscrutabili Dei providentia, coerceri, &
puniri posse. Episcopum tamen absque justa
& rationabili causa contradicere non debere.
Et hujusmodi benedictionem teneri etiam Re-
gulares petere, si in quibuscumque Orato-
riis sui Ordinis sermone in coram populo, vel
in Ecclesiis, aut ad crates Monasteriorum
Sanctimonialium, eorum jurisdictioni subje-
ctarum, licet clausis januis, & nullus sœcu-
laris ibi intesit, habere voluerint. Posse au-
tem Episcopum licentiam concessurum Regu-
laribus in Ecclesiis, quæ suorum Ordinum
non sunt, prædicare volentibus, illos, quam-
vis ab Universitatibus, aut à Magistratibus
laicis nominatos, etiam Episcopi Antecesto-
res per tempus immemorabile hanc licen-
tiam absque examine concedere consueverint,
quoad doctrinam examinare; si ita ipsius ar-
bitrio, quod moderatum, & discretum esse
debet, vixum fuerit: Et licentiam prædican-
di semel iisdem concessam ob rationabiles
causas, licet occultas, prædicationem tamen
concernentes, suspendere. Non posse tamen
Episcopum generatim prohibere Regulari-
bus, quin in Ecclesiis suorum Ordinum præ-
dicent.

3292. §. 3. Ad hæc Religiosos ab Episco-
po ad confessiones sœcularium in sua Dioce-
ses audiendas approbatos, non posse in alia
Dioecesi eas absque Episcopi Dioecesani ap-
probatione audire, quamvis poenitentes sub-
diti sint ejus Episcopi, à quo ipsi Religiosi
jam fuerant approbati. Et generaliter appro-
batos ab Episcopo ad personarum sœcula-
rium confessiones audiendas, nequaquam
censeri approbatos ad audiendas confessio-
nes Monialium sibi subjectarum; sed egere
quoad hoc speciali Episcopi approbatione:
Atque approbatos pro audiendas confessioni-
bus Monialium unius Monasterii, minimè pos-
se audire confessiones Monialium alterius Mo-
nasterii. Itidemque Confessores extraordina-
rios femel deputatos, atque approbatos ab
Episcopo ad Monialium confessiones pro
una vice audiendas, haud posse expleta de-
putatione in vim approbationis hujusmodi
illarum confessiones audire. Sed toties ab
Episcopo esse approbando, quoties casus
deputationis contigerit. Ceterum in Mono-
sterois, ac etiam Collegiis, ubi juxta Regu-
laria instituta vivitur, posse tam Prælatos
Regulares, quæ Confessores Regularium eo-
rumdem Monasteriorum, seu Collegiorum,
audire confessiones illorum sœcularium, qui
inibi sunt verè de familia, & continui com-

mensales, non autem illorum, qui tantum
ipsis deserviunt. Illos autem Religiosos, qui
ad confessiones audiendas idonei generaliter
reperti fuerint ab Episcopis, generaliter quo-
que, & indistinctè absque aliqua limitatione
temporis, certorumque locorum, aut gene-
ris personarum, in Dioecesi propria admit-
tendos.

3293. §. 4. Quoad ceteros vero, qui non
ad eò idonei reperientur, si petierint se ad-
mitti, arbitrio Ordinariorum relinqui, ipsos
cum limitata facultate, prout eisdem Ordinariis magis expedire videbitur, probare, &
admittere: semel autem simpliciter approba-
tos, posse in Dioecesi Episcopi approbantis
quovis annitestate, etiam Paschali, & quo-
rumcumque etiam infirmorum confessiones au-
dire, absque ulla Parochorum, vel ipsius
Episcopi licentia. De qua tamen confessione
teneri dictos Religiosos eorumdem infirmo-
rum Parochum illico certiorem reddere. Et
hoc posse illis ab Episcopo sub pena suspen-
sionis à facultate audiendi confessiones præ-
cipi. Sufficere tamen, ut certioratio hujus-
modi fiat saltem per scripturam, apud ipsum
infirmitum relinquendam.

3294. §. 5. Et eos, qui dictis Religiosis
simpliciter approbatis Paschali tempore con-
fessi fuerint, Constitutioni, quæ incipit, Om-
nis utriusque sexus, quoad confessiones dum-
taxat satisfecisse censendos. Regulares vero
ad ejusmodi confessiones audiendas prævio-
examine simpliciter, & absque ulla tempo-
ris præfinitione ab ipsomet Episcopo, secus
autem si ab ejus Vicario, aut ab antecesso-
ribus Episcopis, approbatos, non posse ab-
eodem, qui sic approbavit, iterum examina-
ri, aut ab eisdem confessionibus audiendis
suspendi, seu licentias illis concessas revoca-
ri, nisi nova superveniente causa, quæ ipsas
confessiones concernat. De qua tamen haud
necessarium esse, ut in actis constet; nec
eam teneri Episcopum ipsis Regularibus signi-
ficare; sed Sedi Apostolicae dumtaxat, ubi
eam sibi aperiri postulaverit. Porro si Regu-
lares cum scandalo, aut alias in honeste vi-
vant, vel aliquod delictum committant,
per quod rationabili Episcopi judicio vi-
deantur à confessionibus suspendendi, in quo
ipsius Episcopi conscientiam oneratam esse
volumus, cum præcipua Ministri Sacramenti
Poenitentiae qualitas sit vita integritas, ac
morum honestas, utique eam causam ad
Confessionis ministerium pertinere; ac pro-
inde nihil obstante, quominus ob eam possit
Episcopus Regulares a semetipso approbatos
suspendere, aut repellere à confessionibus

Mendicantium, Militarium, etiam Sancti
Joannis Hierosolymitani, Congregationum,
Societatum, etiam JESU, ac cuiusvis alte-
rius Instituti, etiam necessariò, & in indi-
viduo exprimenti, Monasteriorum, Conven-
tuum, Capitularum, Ecclesiarum, & alio-
rum quorūcumque tam sœcularium, quæ
Regularium locorum, necnon illorum etiam
juramento, confirmatione Apostolica, vel
quavis firmitate alia roboratis statutis, vel
consuetudinibus, etiam immemorabilibus,
exemptionibus quoque, indultis, & privi-
legiis etiam in corpore juris clausis, aut ex
causa, & titulo oneroso, vel in limine fun-
dationis concessis, etiam Mari Magno, seu
Bulla aurea, aut alijs nuncupatis, Conser-
vatorum deputationibus; eorumque, atque
alij inhibitionibus, quibus Episcopi deferre
minimè teneantur, & quibusvis alijs sub qui-
buscumque tenoribus, & formis, ac cum
quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis,
aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis,
necnon irritantibus, & alijs decretis, etiam
motu proprio, & ex certa Scientia, ac de
Apostolica potestatis plenitudine, aut alias
quomodolibet, etiam per viam communica-
tionis, seu extensionis, concessis, & iteratis
vicibus approbatis, & innovatis, quibus om-
nibus, etiam si pro illorum sufficienti deroga-
tione Regularibus, etiam satisfacta parte,
absolvere poenitentes à censuris quoad ex-
ternum & judiciale forum; & absolutos ab
eis in foro Poenitentiali. ^{etiam} contentio-
bus Ecclesiasticis irretitos, ^{etiam} ^{etiam} ^{etiam}
absoluti ab Episcopis, cogi posse,
gerere se pro talibus, etiam si à Regulari-
bus fuerint absoluti. Quoties exhibitis ali-
quibus Regularium Apostolicis privilegiis co-
ram Episcopo, ab eo judicetur ipsa non suf-
ficienter expressis, & insertis habentes, illis
privilegiorum verba obscura sint, & ambi-
guæ, non esse ad Metropolitanum provocan-
dum; sed cum ejus sit interpretari, cuius
est condere, dictorum privilegiorum inter-
pretationem Sedis Apostolicae judicio, pro-
ut alijs Constitutione Prædecessoris nostri
fel. rec. Clementis IV. statutum fuit, esse
exeundam.

3296. §. 7. Decernentes sic, & non alijs,
&c. irritum quoque, & inane, quidquid fe-
cū super his à quoquam quavis auctoritate
scienter, vel ignoranter contigerit attentari.
Non obstantibus quibusvis Constitutionibus
& Ordinationibus Apostolicis in favorem
quorūcumque personarum, atque quorum-
vis Ordinum tam Mendicantium, quæ non

Verè de familia & continuū com-
menſales dicuntur Oblati, Donati, seu Ter-
tiarii, atque etiam sœcularies, qui Religiosis
deserviunt, & insuper intra eorum Mono-
nasteriorum septa habitant, vivunt, ac dor-
mant, atque sub eorum Prælatorum obe-
dientia degunt, non ratione voti, sed ratio-
ne servitii; hi namque gaudent privilegiis
Re-

Religiosorum, quibus inserviunt, etiam si salario stipendiatis sint; adeoque Confessarii Regulares possunt eorum Confessiones audire ex sola approbatione Praelati Regularis, sine approbatione Ordinarii loci. Quo privilegio non gaudent illi secularares, qui tantum inserviunt; sed cum secularibus exteris extra Monasteria habitant, & vivunt. Turranus rit. de Confessorib. n. 12. pag. 117.

3298 Confessarii approbati pro fratribus non cententur approbati pro Novitiis. Melphi in cap. 6. star. 7. quæst. 10. Quod probat ex Decreto Clem. VIII. pro Novitiis, ubi dicitur Magistro soli Noviziorum confessores audiendi cura committatur. Et injungitur, ut eis Confessarii extraordinarii bis aut semel in anno deputentur. Ex nostris statutis, quæ prohibit Novitios aliis à Magistro confiteri: unde concludit Melphi: eorum confessiones factas alteri à Magistro, esse invalidas. Est contra Bord. ref. 4. nu. 11. qui tenet esse validas, putans Decreta Clem. VIII. pro Novitiis non obligare sub culpa.

Certum est, quod si Novitus frui nolens Regularium facultate confiteretur cum Confessario ab Ordinario approbato pro secularibus, valida esset confessio. Melphi rit.

Confessiones juvenum professorum factæ cum Confessariis approbatis pro fratribus, aliis à Magistris, sunt validæ, Melphi rit. nisi Provincialis in approbatione juvenes professos sub cura Magistrorum degentes expresse excluderit.

DE CASIBUS RESERVATIS.

3299 **L**icit ignorantia censura, irregularitas ex delicto, &c. excusat à censura, irregularitate, &c. ignorantia reservationis non excusat à reservatione; quia reservatio non est poena, sed medicina; est enim limitatio potestatis Confessoriorum ad bonum regimen, & ob bonum publicum facta, ut scilicet fideles ab iis peccatis committendis absterrantur, dum vident ea non posse ab ordinariis Confessariis absolvi. Tum quia reservatio est restrictio jurisdictionis, quæ tota pendet à voluntate superioris, adeoque non oportet, ut eam sciat Reus, sed Confessarius.

3300 Reservatio non est facienda, sicut neque excommunicationis major est ferenda pro venialibus, aut mortalibus jam confessis, sed promortalibus gravioribus; ita Doctores communiter: vide Tamb. tom. 2. pag. 40. d. cas. ref. cap. 2. num. 3. Leandrum de pœnit. tract. 5. disp. 11. quæst. 6. Mastrium in theol. mor. disp. 21. quæst. 6. n. 224. Ratio communis est. 1. Quia venialia & mortalia confessa sunt materiali-

ra, deoque eorum reservatio esset inutilis: 2. ea reservatio est ab Ecclesia instituta ad coercenda delicta atrocia; constat ex Trid. sess. 14. 7.

(Manopere vero ad Christiani populi disciplinam pertinere Sanctissimis Patribus nostris visu est, ut atrociora quamdam, & graviora criminis non à quibusvis, sed a summis dumtaxat Sacerdotibus absolverentur; unde meritò Pontif. Max. pro supra potestate sibi in Ecclesia universalis tradita, causas aliquas clininum graviorum suo potuerunt peculiari judicio reservare. Neque dubitandum est, quin hoc idem Episcopis omnibus in sua cuiusque Diocesis, in adiunctionem tamen, non in destructionem, liceat pro illis in subditos tradita supra reliquos inferioris Sacerdotes autoritate, præsertim quoad illa, quibus excommunicationis censura annexa est) v. n. 151. 1559.

3301 Hinc Clemens VIII. pro casibus reservandis pro Religiosis edidit Decretum tenoris sequentis.

(Sanctissimus D. N. jam pridem accuratè perpendit, & re ipsa comperit, quod reservatio facultatis abolvendi Religiosos poenitentes à peccatis quibusdam gravioribus, nisi superiores admodum prudenter ac moderate illa utantur, nonnullos infirmiores, qui interdum superiori suo conscientia maculas detegere formidant, adducere posset in aternæ damnationis periculum, & spiritualis remedii

Quo circa, ut nunc portunè provideret, decrevit, ut nemo Regularium superioribus peccatorum absolutiones sibi reservet, exceptis iis, quæ sequuntur, aut omnibus, aut eorum aliquot, prout subditorum utilitati expedire in Domino judicaverit.

1. Veneficia, incantationes, sortilegia.
2. Apostasia à Religione, sive habitu dimisso, sive retento, quando eò pvernerit, ut extra septa Monasterii, seu Conventus fiat egressio.
3. Nocturna, & furtiva è Monasterio, seu Conventu egressio, etiam non animo apostatandi facta.
4. Proprietas contra votum paupertatis quæ sit peccatum mortale.
5. Juramentum falsum in judicio Regulari, seu legitimo.
6. Procuratio, auxilium, seu consilium ad abortum faciendum post animatum foetum, etiam effectu non secuto.
7. Falsificatio manus, aut sigilli Officialium Monasterii, aut Conventus.

8 Fur.

8 Furtum de rebus Monasterii, seu Conventus, in ea quantitate, quæ sit peccatum mortale.

9 Lapsus carnis opere consummatus.

10 Occisio, aut vulneratio, seu gravis percussio cuiuscumque personæ.

11 Malitiosum impedimentum, aut retardatio, aut aperitio litterarum à superioribus ad inferiores, & ab inferioribus ad superioribus.

Si quod aliud peccatum grave pro Religionis conservatione, aut pro conscientia puritate reservandum videtur, id non aliter fiat, quam Generalis Capituli in toto Ordine, aut Provincialis in Provincia, matura discussione, & consensu. Superiores in singulis dominibus deputent duos, tres, aut plures Confessarios, pro subditorum numero majori, vel minori, &c. qui à non reservatis eos absolvant, & quibus etiam reservatorum absolutionis committatur, quando casus occurrerit &c. Datum Romæ apud S. Petrum 26. Maij 1593.)

3302 Præfatum Decretum confirmavit Urb. VIII. per Decr. S. Congr. Conc. die 21. Sept. 1624. addens quod sequitur.

(Sanctitas sua deinceps declaravit, ut si hujusmodi Regularium Confessariis, casus aliquius reservati facultatem petentibus, superior dare noluerit, possint nihilominus Confessari illa vice poenitentes Regulares, etiam non obtenta à Superiori facultate, absolve-re:) v. tom. 3. n. 282. pag. 624.

3303 Facultas reservandi casus in Religiosis, competit Superioribus auctoritatem quasi Episcopalem habentibus, nempè Generalibus, Provincialibus, & Abbatibus; unde in mea Religione adest statutum Capituli Gener. Assisi de anno 1526. (Ordinatur, & mandatur auctoritate Apostolica, & totius Capituli Generalis, quod nullus Guardianus possit sibi reservare casum aliquem, sed solum Minister Provincialis id poterit,) Turranus rit. De Praelatis pag. 291. n. 9. & Rodr. tom. 1. quæst. 21. art. 2. n. 343.

Reservationem imptudenter, & immoderatae factam, invalidam ait esse Vasquez, quia ex Trid. Praelati reservare possunt solum in

salutem, non in destructionem. Verius tamen dico esse graviter illicitam, juxta dicta in 1. tom. n. 5. & 6. adeoque moderandam, sed validam; quia nec Trid. nec Clem. VIII. utitur particula irritativa. Tamb. rit. pag. 48.

3304 Prudentiam autem in excommunicatione infligenda, ultra Trid. sess. 25. de reformat. cap. 3. relatum in 2. tom. numer. 5. satis insinuat Scotus in 4. dist. 19. quæst. 1. lirr. 1.

Examen Ecclesiast.

his verbis: Et sic excluduntur quadam pericula, quia proveniant ex proritate quorundam factorum ad excommunicandum; frequens siquidem est hujus gladii percusso, qui tamen raro ab Apostolis invenitur extructus. In omnibus enim epistolis Pauli, non invenies, quod excommunicaretur, nisi tribus vicibus: Primò, prima ad Corinth. 5. &c. idem in prima ad Tim. &c. Idem ad Gal. 1. &c.

3305 Peccata, ut sint reservata, debent esse consummata; unde non sufficit, si sint attentata, nisi in reservatione exprimatur.

3306 Pueri ante annum 14. pubertatis, licet eximantur à censuris (de quo Infrà) non eximuntur à reservatione; quia reservatio est restrictio jurisdictionis facta Confessario, quæ quidem est valde utilis pueris, ut à gravioribus peccatis deterreantur. Tamb. tom. 2. pag. 40. num. 5.

3307 Vagi, & peregrini, si discedant è loco, ubi peccatum non est reservatum, & accedant ad alium locum, ubi est reservatum, non possunt ab eo absolviri, quia vagi, & peregrini, qui scilicet nullibi degunt cum animo majori anni parte permanendi, ubique sortiuntur forum: eadem ratione, si bona fide discedant è loco, ubi peccatum est reservatum, & accedant ad locum, ubi non est reservatum, possunt ibi à Confessario communicari ab eo absolviri, nisi eò accesserint in fraudem reservationis, ut in Bulla Clem. X. §. 6. n. 3297.

3308 Eadem ratione, si quis peccatum commisum heri, quando erat reservatum, confiteatur hodie, quando non est reservatum, quatenus superior hodie reservationem abstulit, potest ab eo absolviri à Confessario communis; è contra, si peccatum commissum heri, quando non erat reservatum, confiteatur hodie, quando factum est reservatum, non potest ab eo à Confessario communis absolviri, quia in primo casu hodie non est Confessarii communis restricta jurisdiction, bene verò in secundo casu. Tamb. tom. 2. pag. 40. nu. 9. Diana part. 10. trah. 15. ref. 30. contra Pasqualium, qui etiam affimat in 2. casu ex eo quia lex de novo aliquid disponens, non trahitur ad præterita, sed solum ad futura.

3309 Qui confitetur habenti potestatem super reservatis, si inculpabiliter oblitus sit reservatorum, potest postea, quando memoria occurrit, ab eis à quolibet Confessario communis directe absolviri, quia iam est ablatâ reservatio, ob intentionem virtualem, aut interpretativam poenitentis; nam poenitens, dum petit absolviri, virtualiter petit, in quantum indiget, & ipse Confessarius

rius intendit absolvere in quantum potest, & pœnitens in igit, ut patet per illa verba: *In quantum possum, & tu indiges*; tunc igitur tollitur omnis reservatio, & censura, Mastrius disp. 21. quæst. 9. n. 235. Poncius, Diana, & communior.

3310 Idem dic de eo, qui tempore Jubilæi est confessus, inculpabiliter alicujus reservati oblitus, etiam si postea intra tempus Jubilæi omnia opera præscripta non impleverit, & inde Indulgentiam non sit lucratus, modò, dum confessus est, verum animum Jubilæum lucrandi habuerit: potest, inquam, post Jubilæi tempus, quando recordatur, directè super eo à communi Confessario absolvit, ut infra de Jubilæo.

3311 Confessarium, si post debitum examen dubitet, an pœnitens lapsus sit in mortale reservatum, dubio juris, aut facti, sive dubium sit positivum, sive negativum, judicare debebitur in favorem pœnitentis, quod non sit reservatum, & absolvere, tenent Mastrius disp.

21. quæst. 9. num. 234. Tamb. tom. I. de conse. pag. 21. ver. Casus, Leander de pœnitis. trahit. 5.

3312 Rationem habes in n. 53. & 56. vide n. 19. &

23. Freira, vult debere absolutionem suspenderet, usquequod consulat peritores.

3312 Quod si postea pœnitens certò cognoscet commississe peccatum reservatum, Mastrius, & Leander q. 12. cit. cum aliis tenent, quod non sit obligatus recurrere ad habentem facultatem; idque ex præsumpta voluntate superioris, quod non velit reservationem in dubio, nisi exprimat. At absolute dico cum aliis, quod sit obligatus, ut dictum est de peccato dubio, postea cognito ut certo, in n. 3045. Tum quia ignorans casum esse reservatum, licet bona fide absolvatur, cognito errore, tenetur accedere: Imò ipse Confessarius, si veniat in notitiam certam, tenetur pœnitentem, licentia petita, monere de errore commisso; quia revera erravit absolvendo: v. n. 3233. & de scien. confess. & in propos. 17. & 20. pag. 8. ab Alexand. VIII. damn. Plura vide à n. 3121.

3313 Reservatio cùm sit odiosa, est benignè interpretanda; unde restringi debet ad peccata certò reservata, non ad dubia, sive dubium sit juris, sive facti.

Nec obstat Decr. Clem. VIII. de anno 1601. quod in reservatione comprehendit casus Cœnæ dubios; nam fuit moderatum per alius Decr. ejusdem de anno 1602. ubi omisit particularas: *Clarè vel dubiè contentis*. Verricelli sr. 8. quæst. 16. & Com.

DE POTESTATE EPISCOPORUM IN RESERVATA.

3314 A Dicit Decretum Trid. sess. 24. de ref.

c. 6. ut sequitur.

(Liceat Episcopis in irregularitatibus omnibus, & suspensionibus ex delicto occulto provenientibus, excepta ea, quæ oritur ex homicidio voluntario, & exceptis aliis deductis ad futum contentiosum, dispensare, & in quibuscumque casibus occultis, etiam Sedi Apostolicae reservatis, delinquentes quo cumque sibi subditos, in diœcesi sua per se ipsos, aut Vicarium ad id specialiter deputandum, in foro conscientiae gratis absolvere, imposita pœnitentia salutari. Idem & in hæresi criminis in eodem foro conscientiae eis tantum, non eorum Vicariis, sit permisum.)

3315 Hujus igitur Decreti virtute possunt Episcopi ab hæresi occulta absolvere; quod facere possunt extra Sacramentum Pœnitentiae, imò & in absentia, quia est absolutoria censura, ut in n. 3152. nam particula illa, disp. 12. quæst. 11. Arsdekin tom. 2. pag. 208. n. 11. Rationem habes in n. 53. & 56. vide n. 19. & 23. Freira, vult debere absolutionem suspendere, usquequod consulat peritores.

3316 Infuper hæresis absolutionem potest in

casu particulari occurrente, suo Vicario Generali committere. Diana part. 3. trahit. 5. ref. 92. Jo. de Castillo trahit. 10. de censuris dub. 4. ref. 4. pag. 186. nam per illa verba, in quibuscumque casibus per se, aut Vicarium, & per alia & in hæresi criminis eis tantum, non eorum Vicariis sit permisum, sensus est, quod in aliis casibus, præter hæresim, possit Episcopus specialiter deputare suum Vicarium quod omnes casus contingentes, ea ratione, quod qui potestatem ordinariam habet (uti est Episcopus) potest eam alteri generaliter delegate; in casu vero hæresis non possit facultatem absolvendi delegare suo Vicario ad omnes casus hæresis contingentes. At non inde sequitur, quod non possit

possit eam illi delegare in casu particulari hic & nunc occurrente; sicut enim in casu particulari hæresis hic & nunc occurrente potest Episcopus alteri à Vicario committere, ut absolvat, cur non potest suo Vicario? Tunc igitur Vicarius Generalis absolveret, non ut Vicarius Generalis, seu ut specialiter deputatus generaliter ad omnes casus hæresis contingentes; sed ut particularis, seu ut specialiter deputatus specialiter ad casum particularem hic & nunc occurrentem.

3317 In Decreto est fermo de occultis, occultum est, quod non est notoriè divulgam, & potest aliqua tergiversatione celari: Ex Sanchez.

Occultum non est, quod est notum majori parti Vicinie, Parochie, aut Monasterii, dummodò ibi sint saltæ decem personæ. Fagundez ait, non esse publicum in Magna Civitate, si sit notum septem, vel octo personis. Et Donatus tom. I. part. 2. pag. 67. si sit notum octo, vel decem personis.

3318 Crimen commissum in domo, aut familia: non est per se publicum; quia domus privata non est universitas, seu communitas, Donatus cit. nisi ex circumstantiis prudenter judicetur fore faciliter evulgandum, putâ si ibi reperti sint exterî plures loquaces, &c.

3319 Occultum in una Provincia, posse ibi tamquam occultum absolviri, quamvis in alia sit publicum, docet Avila part. 3. c. 7. disp. 11. concl. 3. cum Salmaticensibus, contra Suarium; quia tale crimen revera in eo loco est occultum. Quam sententiam sequitur Jo. de Castillo trahit. 10. de censuris dub. 4. ref. 2. & Leander de censuris trahit. 2. disp. 17. quæst. 57. maximè, si delictum sit publicum in loco tam distanti, ut non sit spes, ut faciliter ad locum illum, ubi est occultum, deferatur.

3320 Dicitur deductum ad forum contentiosum; quando est deductum in judicium & reus est citatus. Quod si postea non probetur, manet occultum ex defectu probationis in judicio, & potest ab Episcopo absolviri.

Si judicium sit finitum, & reus punitus, posse ab Episcopo absolviri, docent Bardi in selectis lib. 7. quæst. 14. numer. 7. & Leander de censuris trahit. 2. disp. 17. quæst. 56. quia Trid. dum talen facult. excludit, loquitur, dum delictum est deductum ad forum contentiosum,

& est in foro fori; minimè peracto judicio; quia peracto judicio, jam salvatur finis Tridentini; quod est, ne quis declinet à foro, sed satisfaciat Judici. At probabilius mihi est non posse, Bonac. de censur. disp. 1. quæst. 3. punt. 2. & disp. 7. q. 5. punt. 1. quia tunc delictum est factum publicum publicitate juris.

3321 Capitulum Sede vacante potest id quod potest Episcopus, quia ei succedit in tota jurisdictione ordinaria; unde potest virtute ejusdem Decreti Trid. alteri committere absolutionem hæresis; debet autem hæresis deferri Capitulo sine expressione personæ absolvendæ, ne aliter fiat publica, & absolvit non possit. Diana & Tamb.

3322 Hæc fatis dicta sunt virtute Decreti Trid.

DIFFICULTAS CELEBRIS EST.

3323 A N hodie, stante Bulla Cœnæ, possint Episcopi absolvire in foro conscientiae à casibus occultis in Bulla Cœnæ contenitis, maxime ab hæresi.

3324 Pro aliis casibus reservatis extra Bullam Cœnæ vigore facultatem Trid. & pariter doctrinas à n. 3315. hactenù traditas militare; non est dubium.

3325 Pro casibus igitur in Bulla Cœnæ contentis, duæ sunt sententiae.

Prima affirmat. Leander de censuris trahit. 2. disp. 17. quæst. 45. & 46. Tamb. tom. I. lib. 2. cap. 1. pag. 49. § 8. n. 12. Joan. de Castillo de censuris trahit. 20. dub. 5. num. 65. pag. 191. Donatus tom. I. part. 1. trahit. 13. quæst. 46. n. 17. Melphi in Com. cap. 2. stat. 14. pag. 111. Post. Fagundez, & innumeris aliis apud ipsos. Et post propos. damn. Arsdekin & Fenach.

Ratio est, quia potestas, quam habent Episcopi absolvendi à casibus occultis, etiam hæresis, reservatis in Bulla Cœnæ, est certa, revocatio dubia: igitur non sunt ea expoliandi; nemo enim est spoliandus jure certo per superveniens dubium: Et in dubiis melior est conditio possidentis.

Major liquet, quia talis potestas eis competit ex jure communi antiquo, & Tridentini.

Minor suadetur; nam vitanda est correctio juris, quando commodè fieri potest conciliatio, maximè loquendo de Trid. cuius decreta sunt tantæ existimationis apud Pontifices, ut quotidie eorum observantiam præcipiant, & viridem esse velint; Bulla autem Cœnæ, cùm non exprimat casus occultos, de quibus expresse loquitur, concessio Tridentini facta Episcopis potest explicari de publicis, pro quibus ipsum Trid. prohibet.

3326 Item per clausulam generalem non intelligitur revocatum alicujus Concilii Generalis Decretum, nisi de eo fiat specialis & expressa mentio; ex cap. Ex parte, de Capell. Monach. & ibi Glossa verb. Nulla mentio, c. Non nulli de rescript. & ibi Glossa verb. Fecerint men-